

HỌC PHẬT VẤN ĐÁP

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG TRẢ LỜI CÁC CÂU HỎI CỦA CÁC ĐỒNG TU

*Giảng ngày 02 tháng 2 năm 2007
tại Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Kông*

TẬP 9

Chư vị Pháp sư, chư vị Đồng học, xin mời ngồi xuống.

Hôm nay có ba mươi ba câu hỏi, bên trong còn có chín câu hỏi nhỏ, trên thực tế là hơn bốn mươi câu hỏi. Chúng ta cứ y theo thứ tự để giải đáp. Hôm nay, không nhiều đồng học ở trong giảng đường, bình thường ở trong giảng đường đều ngồi kín chỗ. Duyên phận không như nhau. Trước hết là câu hỏi của đồng tu Hồng Kông, tổng cộng có bảy câu hỏi, nhưng trong đó có rất nhiều câu hỏi nhỏ.

Câu hỏi đầu tiên, người hiện nay thường hay có các loại bệnh kỳ lạ, như mọc khối u, bị bệnh ung thư. Xin hỏi ... (phía sau họ có năm câu hỏi nhỏ).

Câu hỏi này hỏi rất hay, đồng học học Phật đều biết, trong Phật pháp nói có ba nguyên nhân bị bệnh.

Loại thứ nhất là bệnh sinh lý, bao gồm việc ăn uống của bạn, người xưa thường nói: "*Bệnh từ miệng vào, họa từ miệng ra*", cho nên miệng là cửa của họa - phước. Thời tiết thay đổi, chúng ta mặc quần áo không cẩn thận, những thứ này đều là nguồn gốc của bệnh sinh lý.

Loại bệnh thứ hai là thuộc về oan gia trái chủ tìm đến dựa thân. Loại bệnh này bác sĩ không thể chữa, giống như pháp sư Ngô Đạt trong "*Tam Muội Thủy Sát*", hay như vị Đồ đệ tham thiền của Lão hòa thượng Đệ Nhân, đây gọi là bệnh oan nghiệt, oan gia trái chủ tìm đến dựa thân. Loại thứ ba gọi là bệnh nghiệp chướng, nó không phải là do oan gia trái chủ, mà là do chính mình tạo tác tội nghiệp quá nhiều. Muốn hóa giải loại bệnh do oan gia trái chủ thì phải hóa giải, điều giải. Giải rất có hiệu quả, hầu như chín mươi phần trăm đều sẽ tiếp nhận. Họ tiếp nhận, rồi khỏi thì hóa giải rồi.

Loại thứ ba là bệnh nghiệp chướng, rất khó chữa, bác sĩ đành phải bó tay không có cách gì, nó cũng không thể điều giải, nó không phải là oan gia trái chủ tìm đến dựa thân. Loại này là khó nhất, nhưng có thể chữa được. Dùng phương pháp gì vậy? Chân thật sám hối, sám trừ nghiệp chướng. Bạn thật sự có thể sám trừ nghiệp chướng thì bệnh sẽ tốt lên. Cho nên nói chung, ở trong Phật pháp nói, không có bệnh gì không thể chữa được, vấn đề chính là bạn phải biết nguồn gốc của bệnh tật.

Hiện nay, có nhiều bệnh kỳ lạ. Hôm nay chúng tôi nhận được một bản báo cáo được tải từ trên mạng xuống. Báo cáo này là cảnh báo của Tổ chức Y tế Thế giới, nói về khả năng bùng phát khủng hoảng dịch bệnh toàn cầu. Trong này nói cho chúng ta, từ những năm 1970, đã phát hiện ra ba mươi chín loại virus mới mà trước đây chưa hề có. Năm năm gần đây, năm nay là 2007, tức là từ năm 2003 đến năm nay, tổ chức Y tế Thế giới đã phát hiện ra hơn 1.100 loại virus gây dịch bệnh. Virus từ đâu đến? Chúng ta biết, Phật ở trong "*Kinh Hoa Nghiêm*" đã nói rất nhiều, rất rõ ràng, là biến hiện của bất thiện nghiệp. Bạn hiểu rõ đạo lý này, bạn sẽ biết hóa giải như thế nào, làm sao để giải độc.

Trước hết chúng ta hãy xem câu hỏi tiếp theo, sau đó chúng ta lại thảo luận tiếp.

Câu hỏi nhỏ đầu tiên: Khối u trên thân có phải là chúng sanh không?

Cũng có thể. Bởi vì khi chúng tôi tiếp xúc với những bệnh nhân này, chính mắt chúng tôi nhìn thấy, hơn nữa không phải chỉ có một khối u, thậm chí có người có rất nhiều khối u trên cơ thể, khối lớn khối nhỏ, hơn một trăm chúng sanh, đó là oan gia trái chủ. Cho nên đáp án này là chắc chắn. Bạn có thể hóa giải, đàm phán điều kiện hóa giải với họ, thật sự là có hiệu quả. Nhưng có rất nhiều vị rất ngoan cố, có lẽ đó là do kết oán thù quá sâu, họ không tha thứ cho bạn. Dùng đủ loại điều kiện để đàm phán, họ cũng không chấp nhận, vậy thì không có cách gì. Nhưng đây là thiểu số, đại đa số đều có thể đồng ý hóa giải. "*Oan gia nên giải không nên kết*". Chúng ta hiểu rõ đạo lý này, bình thường đối nhân xử thế, phải nhớ một nguyên tắc, tuyệt đối không kết oán thù với người khác. Đôi khi chỉ là vô ý kết oán, vì thế nói chung phải cẩn thận. Đó gọi là: "*Người nói vô ý, người nghe để bụng*", không biết sao lại đắc tội với họ. Việc này từ xưa đến nay đã có. Cho nên, phải luôn cẩn thận lời nói, thái độ đối với người phải luôn cung kính, đó gọi là lễ phép thì người không trách. Đây chính là cẩn thận không kết oán thù với người. Oán thù đã kết khi xưa thì phải hóa giải.

Câu hỏi nhỏ thứ hai: Nếu cắt đi khối u thì có xem là xong việc rồi không?

Không dễ như vậy. Bạn cắt bỏ rồi nhưng vấn đề này không hóa giải được, họ sẽ lại mọc lên một khối u khác trên thân bạn, hoặc là mọc lên một khối u ở một chỗ khác, vậy bạn làm thế nào? Cho nên không thể cắt bỏ, phải tìm cách hóa giải! Đồng thời tiến hành vừa cắt bỏ vừa hóa giải cũng được, nhưng cắt bỏ thì không tốt. Vì sao vậy? Sự cân bằng

sinh thái trong cơ thể bạn bị phá hoại, nói chung là không hoàn chỉnh. Cho nên Đông y của phương đông chúng ta không dùng cách thức này, Đông y là xem xét bộ phận nào của bạn sanh bệnh, thường là dùng thuốc thang để điều hòa cho bạn, để cho nó khôi phục lại công năng, để cho nó trở lại bình thường, không phải là cắt bỏ nó. Cắt bỏ nó không phải là cách tốt.

Câu hỏi nhỏ thứ ba: Đôi khi cắt khối u ở bên này rồi, nó lại mọc ở một nơi khác, xin hỏi đây là nguyên nhân gì ạ?

Đây chính là điều mà tôi vừa mới nói, nếu họ là chúng sanh, bạn cắt bỏ khối u đó, họ sẽ mọc lại ở một nơi khác, họ sẽ không rời khỏi bạn. Phải hiểu đạo lý này. Con người đều có vận khí, khi con người đang có vận khí tốt thì oan gia trái chủ của bạn không dám đụng vào bạn, đó là nói khi vận khí của bạn đang thịnh, khí đang mạnh. Đến khi suy thì họ sẽ đến. Vận khí tốt của bạn đi mất thì oan gia trái chủ liền kéo đến tìm bạn. Phải hiểu đạo lý này. Người khác bị bạn bắt nạt, hiện nay bạn đang có thể lực, họ không dám đụng đến bạn, đợi đến ngày nào bạn thất thế, thể lực mất hết rồi, họ sẽ tìm đến nhà bạn, bạn sẽ rất khó ứng phó. Đạo lý là như vậy.

Câu hỏi nhỏ thứ tư: Làm sao mới có thể thật sự tiêu trừ nghiệp chướng?

Thật sự tiêu trừ nghiệp chướng chính là tâm chân thành sám hối, đoạn ác tu thiện. Ở trong cửa Phật là trì giới niệm Phật, y giáo tu hành, các ví dụ về tiêu trừ nghiệp chướng rất nhiều. Trong Đạo giáo, y theo "Cảm Ứng Thiên" mà tu hành, việc tiêu trừ nghiệp chướng cũng không nhiều không đếm xuể. Trong "An Sĩ Toàn Thư" có nói, các ví dụ trong "Cảm Ứng Thiên Vựng Biên", nhà Phật gọi là công án, chính là các câu chuyện, có hơn một ngàn ví dụ về tiêu nghiệp chướng. Bạn có thể tỉ mỉ

mà xem, thật sự có hiệu quả, không phải không có hiệu quả. Nhất định phải dùng chân tâm để làm, sửa lỗi đổi mới.

Phát hiện ra lỗi lầm của mình, người này gọi là giác ngộ rồi. Sau khi giác ngộ, phải trừ bỏ đi lỗi lầm của chính mình, đây gọi là tu hành. Gọi là ngộ rồi mới khởi tu, bạn chưa giác ngộ thì không biết cách tu như thế nào. "Tu" chính là sửa đổi sai lầm của mình, đây gọi là tu hành. Phải luôn ghi nhớ lời nói này, tu sửa lỗi lầm của mình thì gọi là tu hành.

Rất nhiều người hiện nay không hiểu, cho rằng tu hành là ta mỗi ngày tụng bao nhiêu bộ Kinh, phải lạy Phật bao nhiêu lạy, lấy điều này thành việc tu hành. Nếu trong tâm của bạn vẫn chưa sửa lại chút xíu lỗi lầm nào, thì cách làm này không có tác dụng, gọi là mê tín. Người xưa gọi là "*Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau môm rát họng cũng uổng công*", chính là nói phương pháp tu hành của những người này không có tác dụng. Chân thật tu hành, đó chính là biết được lỗi lầm của chính mình, nhanh chóng sửa đổi. Đặc biệt ở trong thời đại hiện nay, tai nạn nhiều. Tai nạn chính là báo thù, chính là sự chiêu cảm của ác nghiệp. Tai nạn nhiều đi nữa, ta có thể thật sự sửa lỗi đổi mới, tiêu nghiệp chướng, tích công đức, thì bất luận bạn gặp phải tai nạn nào đều không sao cả. Vì sao vậy? Bạn đã vượt ra được rồi, bạn không còn ở trong vòng của tai nạn này nữa, cho nên bạn sẽ không bị nạn. Đôi khi chịu một chút khổ nhỏ nhỏ, điều này không quan trọng, bạn có thể chịu đựng được.

Câu hỏi nhỏ sau cùng: Nếu chúng xuất gia ở đạo tràng gặp phải vấn đề như vậy, đạo tràng phải nên hộ trì như thế nào?

Lần này chúng ta gặp được bài học kinh nghiệm, nếu chúng xuất gia gặp phải khối u ung thư, trước hết phải hỏi bản thân họ có sẵn lòng ở trong đạo tràng để mọi người đến giúp tiêu tai cho họ, hóa giải cho họ

hay không? Họ có thể tiếp nhận thì có thể làm giúp họ. Còn phải nhận được sự đồng ý của người nhà họ nữa. Người trong nhà có chủ trương, hoặc bản thân họ cũng muốn vào bệnh viện, thì đưa vào bệnh viện, do bệnh viện chịu trách nhiệm. Cho nên phải luôn làm cho hợp tình, hợp lý, hợp pháp. Không được vì một người xuất gia bị bệnh mà liên lụy đến hình tượng Phật giáo, vậy thì nghiệp họ tạo quá nặng rồi. Phá hoại hình tượng Phật pháp, trong giới Kinh nói rất rõ ràng, đây là tạo tội nghiệp đọa A-tỳ địa ngục, bảy vị Phật xuất thế vẫn chưa sám hối hết tội, tội này quá nặng mà. Cho nên, nói chung phải làm cho rõ thủ tục, ý nguyện của chính họ, ý nguyện của người nhà họ, xử lý như vậy cũng là hợp tình hợp pháp.

Câu hỏi thứ hai: Gần đây con nghe một số tin tức nói sét đánh chết rất nhiều người, số lần sét đánh rất thường xuyên. Xin hỏi ở trong Phật pháp, loại tình hình này có thể tránh được không? Phải nên hóa giải như thế nào?

Bài báo này tôi đã từng xem, hiện tượng này từ trước tới nay chưa từng nghe qua, trong lịch sử Trung Quốc cũng không có ghi chép như vậy. Có ghi chép về việc sét đánh chết một người, hai người nhưng là sự việc ngẫu nhiên, không phải thường thấy, hiện nay thì quá thường xuyên rồi. Hơn nữa còn nghe nói trong vài giờ có mấy vạn lần sét đánh, điều này rất không bình thường. Người học Phật chúng ta, từ trên hiện tượng này mà suy đoán, cũng là một loại cảm ứng tâm linh của chúng ta. Cảm ứng này là gì? Đây là sự cảnh cáo đối với chúng ta. Phạm là hiện tượng không bình thường, đúng thật đều là sự cảnh cáo của Trời cao. Bạn xem vào thời xưa, có một chút hiện tượng bất thường, như tai nạn dịch bệnh xuất hiện, Đế Vương biết được thì bắt đầu tắm gội, trai giới, đại xá thiên hạ, tiết chế ăn uống. Mỗi lần nhà vua ăn là một trăm món, thì giảm món ăn xuống một nửa. Họ tu đức, hi vọng hóa giải tai

nạn này. Điều này trên lịch sử đều có ghi chép, hễ khi nào có tai nạn lớn, nhà nước nhất định đi đầu, Đế Vương làm trước tiên. Sau đó nhất định là lễ thỉnh. Ở nước ta thời xưa là Phật giáo, Đạo giáo làm những pháp sự cúng tế này. Người hiện nay thì cho là mê tín. Nhưng bất kể họ có mê tín hay không, họ có thể làm như vậy, mọi người nhìn thấy tự nhiên bị cảm động, đây chính là hiệu quả. Nói chung, người dân xem thấy nhà vua làm như vậy thì cũng noi theo, đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức để hóa giải tai nạn. Điều này tương ứng với những gì trên Kinh Phật nói.

Nếu những sự cảnh cáo này bạn đều bỏ ngoài tai, sau này tai nạn hiện tiền, bạn bắt tay làm thì không kịp, bạn không có cách gì ứng phó. Số lần sét đánh thường xuyên, sét đánh thương vong rất lớn, một lần sét đánh chết mười mấy người, mấy chục người, hiện tượng này xưa kia chưa từng nghe qua. Chúng ta thử nghĩ xem thời nay có loại hiện tượng này, chắc chắn có liên quan đến sự phát triển của khoa học kỹ thuật, bởi vì đây là dòng điện. Dòng điện phổ biến nhất hiện nay là điện thoại di động. Tôi nghe nói sóng từ của điện thoại di động rất mạnh, nó chính là trung gian truyền dẫn điện. Trên trời phóng tia sét, bạn ở đó tiếp nhận, lẽ nào bạn không gặp họa sao? Còn có dù che mưa, dù che nắng nữa. Trước đây Trung Quốc dùng là dù bằng giấy, tay cầm của nó làm bằng gỗ, hoặc làm bằng tre, cái đó không truyền điện. Loại dù hiện nay dùng là khung bằng thép, đều là vật liệu có thể truyền điện. Một khi sét đánh thì cái dù giống như là cột thu lôi đang thu sét, vậy không phải là phiền phức rồi sao?

Cho nên không gian hiện nay không giống với trước đây, không gian trước đây không có nhiều sóng điện từ như vậy. Hiện nay, bạn thử nghĩ xem, mỗi người đều gọi điện thoại di động, nếu sóng điện từ mà có màu sắc, có hình tượng, thì bạn sẽ hoa mày chóng mặt, không trung đã ô

nhiểm quá nghiêm trọng rồi. Cho nên gặp phải trời âm u đổ mưa, tốt nhất đừng ra ngoài, không phải là việc quan trọng thì đừng ra ngoài. Nếu ra ngoài thì phải hết sức tránh sấm sét và nước mưa. Nước mưa hiện nay, hình như là tin tức mấy ngày trước ở Quảng Châu hay Thâm Quyển có mưa a-xít. A-xít trong nước mưa còn cao hơn a-xít của giấm. Vấn đề này nói rõ điều gì? Sự ô nhiễm ở trong không khí đã tích ở trên thân, nước cũng không tẩy được. Cho nên nước này dính vào đầu thì rụng tóc, nếu dính vào da, nói một cách khác, nó có thể gây ung thư da, rất phiền phức. Đây là những kiến thức cơ bản trong đời sống thường ngày mà chúng ta cần phải biết để tránh xa.

Còn về phương pháp hóa giải, vẫn là từ trong nội tâm, giống như Lục Tổ Huệ Năng dạy chúng ta, đoạn mười nghiệp ác, xa lìa tám điều tà, nỗ lực chuyển đổi tập khí bất thiện trở lại. Đây là chân thật tiêu tai miễn nạn. Lấy tám lòng thiện lành, hồi hướng công đức mình tu tích được cho oan gia trái chủ. Phát nguyện sau khi mình tu hành thành tựu rồi, quay lại nhất định sẽ độ họ trước, như vậy mới có thể hóa giải.

Câu hỏi: Đệ tử có một người bạn vừa mới vãng sanh, con được biết Hiệp Hội đang tổ chức Phật Thất và Pháp hội Tam Thời Hệ Niệm bốn mươi chín ngày. Con vốn nghĩ vì người mất mà lập một bài vị, sau khi dò hỏi thì mới biết Hiệp Hội không tiếp nhận đăng ký bài vị. Mặc dù ban lễ tân đã giải thích, có thể đến nơi này thành tâm niệm Phật, đem công đức hồi hướng cho người mất. Lại nói, Lão pháp sư từng khai thị, chỉ cần có thể dùng tâm chân thành để cầu thỉnh, cho dù không lập bài vị, vẫn có thể lễ thỉnh được người đã mất đến tham gia pháp hội.... (Tiếp theo họ có hai câu hỏi nhỏ)

Câu hỏi thứ nhất, nếu không lập bài vị thì thật sự có thể lễ thỉnh được người đã mất không?

Vấn đề này phải xem bạn có thành ý hay không. Bạn có thành ý thì nhất định thỉnh được. Nói thêm cho bạn biết, nếu bạn không có thành ý, bạn lập bài vị thì họ cũng chẳng đến được. Người trong nhà bạn rất qua loa, không lễ phép, tùy tiện lập một bài vị, giống như việc của họ đã làm xong, người trong nhà cũng chẳng đến tham gia Pháp Hội này ngày nào, bạn nói xem bài vị này có linh không? Bài vị viết để ở trong đó, dù bạn bước vào thì thần hộ pháp cũng cự tuyệt bạn, không để cho bạn bước vào. Đạo lý này không khó hiểu, người đồng tâm ấy, tâm đồng lý ấy. Thế gian này của chúng ta hoan nghênh người chân thành. Một người chân thật đến cộng tu, lễ nào không hoan nghênh. Người hư tình giả ý, tâm khí bao chao, bạn có đến chúng tôi cũng không hoan nghênh. Quỷ thần cũng là như vậy.

Câu hỏi thứ hai, nếu đúng là như vậy thì hi vọng Ban lễ tân có thể vì những người có nhu cầu này mà giảng giải cho rõ ràng, đồng thời hướng dẫn họ cầu thỉnh như thế nào.

Việc này rất tốt, kiến nghị này có thể được, Ban lễ tân của chúng ta nói rõ cho họ vì sao không để bài vị. Bởi vì quá nhiều bài vị, nơi này của chúng ta không chứa được. Đây là khu vực thành thị, không phải là chùa chiền. Chùa chiền thông thường họ có lò hóa vàng, có thể xử lý, nơi này của chúng tôi không có. Cho nên quá nhiều bài vị rồi thì đến lúc đưa đi không có chỗ đưa đi, khó khăn là ở chỗ này. Không phải là không từ bi, phải hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của chúng tôi.

Câu hỏi: Tổ chức Y tế Thế giới đã đưa một cảnh báo nêu rõ, các loại bệnh truyền nhiễm đang lây lan khắp toàn cầu với tốc độ nhanh chưa từng có, có thể bùng phát khủng hoảng bệnh dịch toàn cầu. Xin hỏi Phật pháp có cách hóa giải không ạ? Phải nên dùng thái độ nào để đối diện?

Đồng học thật sự học Phật không những phải cứu chính mình, phải cứu người nhà, mà càng phải nên phát tâm giúp toàn thể giới hóa giải dịch bệnh. Phương pháp hóa giải dịch bệnh, nguyên lý nguyên tắc ở trong Phật pháp nói là tương ứng với liệu pháp tâm linh của dân bản địa Hawaii. Chúng tôi có được tin tức này, cũng đã giới thiệu cho các vị mấy lần, nguyên lý của họ chính là chân thật nhận thức được "*Thật tướng các pháp*" mà trong Kinh Phật đã giảng. Cho nên, câu đầu tiên họ nói với chúng tôi là: "*Trách nhiệm toàn diện và hoàn chỉnh, lời nói, hành vi, tư tưởng của bất kỳ người nào trên thế giới đều là trách nhiệm gắn liền với mỗi cá nhân chúng ta. Nói một cách khác, toàn thế giới là do bạn sáng tạo ra*". Thế giới này tốt đẹp là do bạn sáng tạo ra, thế giới này động loạn cũng là do bạn sáng tạo ra, thế giới này có tai nạn nhiều như vậy cũng là do bạn sáng tạo ra. Bạn sáng tạo ra như thế nào? Tâm của bạn bất thiện, tư tưởng bất thiện, lời nói bất thiện, hành vi bất thiện, vậy thì sẽ tạo ra hỗn loạn, tạo ra tai nạn. Nếu quay ngược trở lại, tâm bạn thiện, tư duy thiện, lời nói thiện, hành vi thiện, thì thế giới này chẳng có tai nạn nào cả. Người người đều hành thiện, thế giới này chính là Thế giới Cực Lạc. Cho nên, hóa giải hết thủy vấn đề, không có gì khác, chính là ở ý niệm. Ý niệm tốt đẹp có thể sinh khởi ra thì liền được nhận biết. Cho nên khi Thế Tôn còn tại thế, vì chúng ta giảng Kinh dạy học 49 năm, mục đích là vì sao? Mục đích là dạy chúng ta phải hiểu rõ chân tướng sự thật, thật sự làm được yêu người như yêu chính mình. Phật pháp nói Từ bi, từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa, từ bi là tâm yêu thương vô điều kiện.

Trong xã hội hiện nay, mọi người đã mê mất tự tánh, bị che mờ tự tánh, không có tâm yêu thương. Ngay cả bản thân mình cũng không yêu thương thì làm sao biết yêu thương người khác? Làm sao biết họ không yêu thương chính mình? Thật sự yêu thương chính mình thì họ sẽ không

tạo tội nghiệp. Quả báo của tội nghiệp ở trước mắt chính là bệnh tật, ở tương lai đó là ba đường ác. Không tin nhân quả báo ứng, không tin có đời sau, vậy thì bạn có tin lắm bệnh nhiều tật ở hiện tại hay không? Cho dù bạn là đại phú đại quý, bạn có phiền não, bạn có âu lo, bạn có bệnh tật, bạn có nghi ngờ, đời sống của bạn không mỹ mãn. Nói một cách khác, đời sống của bạn khổ nhiều vui ít. Thậm chí có thể nói rằng, bạn sống ở thế gian này, chín mươi phần trăm là chịu khổ. Khi bạn hưởng lạc, thử suy nghĩ tỉ mỉ xem ở trong đời này bạn có thể hưởng lạc được mười phần trăm không? Vậy thì cũng không tệ rồi. Cho nên Phật nói với chúng ta, cõi người có Bát Khổ. Khổ vừa ngừng một chút, bạn cảm thấy rất vui. Mỗi ngày ăn ba bữa cơm, nếu không ăn một bữa thì bạn sẽ cảm thấy cơn đói thật quá khổ! Ba bữa ăn no thì quên mất cái khổ vì đói rồi.

Trong năm nay, chúng ta nhìn thấy trên toàn cầu lũ lụt, hạn hán, động đất, gió bão, thiệt hại mùa màng vô cùng nghiêm trọng. Điều này chứng minh sản lượng lương thực bị sụt giảm. Vấn đề này rất nghiêm trọng. Sự cân bằng sinh thái của địa cầu bị phá hủy, nhiệt độ tăng lên, núi băng tan chảy. Nếu núi băng hoàn toàn bị tan chảy thì nguồn nước của sông ngòi đều sẽ bị cắt đứt, nước uống sẽ trở thành vấn đề. Tôi còn xem thấy một báo cáo về nước của sông Trường Giang không thể dùng để uống được nữa, thậm chí không thể dùng để tưới tiêu được. Việc này nghiêm trọng. Đây là do sự phát triển của công thương nghiệp dọc hai bên sông, đã đổ hết nước thải ra sông, nên nước sông Trường Giang bị ô nhiễm, tôm cá ở trong dòng sông Trường Giang không thể sinh tồn, nước không thể dùng để uống, vậy thì xong rồi! Tai nạn này là do con người làm ra.

Chúng ta hiểu rõ đạo lý này, hiểu được nguồn gốc của tai nạn là do tham sân si mạn. Chúng ta phải từ chỗ này để đoạn đi nguồn gốc. Đời

sống nhất định phải tiết kiệm, nếu có thể ăn chay được là tốt nhất, vi khuẩn gây bệnh ở trong thịt cá cao gấp hơn một trăm lần so với ở trong rau củ. Cho nên Tổ chức Y tế Thế giới đã phát hiện có hơn một nghìn loại vi khuẩn gây bệnh mới, từ trước tới nay chưa từng thấy qua. Phật ở trong Kinh nói "*Nhất thiết duy tâm tạo*", những vi khuẩn gây bệnh mới này là do tâm tạo ra, chúng ta có thể lý giải được. Trước đây con người mặc dù có tham sân si nhưng cũng không nghiêm trọng, cho nên vẫn có thể vượt qua. Tham sân si của người hiện nay không ngừng tăng cao, sự tăng cao này chính là tạo ra bệnh mới. Bạn muốn điều trị thì không kịp nữa rồi, bạn vẫn chưa tìm được thuốc mới thì bệnh đã phát sinh rồi. Hơn nữa, bệnh truyền nhiễm lây lan tốc độ rất nhanh. Đây thực sự là tai nạn rất nghiêm trọng, không thể không đề chừng cẩn thận. Y theo Phật pháp mà tu hành là việc tốt.

Người học Phật, điều đầu tiên là không được sợ chết, vì sao vậy? Biết là không có sanh tử. Đây là điều mà người thế gian không biết, Phật pháp biết. Cho dù bạn tu hành không thành công, bạn cũng biết là cái thân này sẽ chết. Thân có sanh tử, linh hồn không có sanh tử. Thân có thể nhiễm bệnh tật, linh hồn không nhiễm bệnh tật. Linh hồn chỉ có mê hoặc. Đây cũng mang mầm bệnh. Linh hồn mang mầm bệnh gì vậy? Mang tập khí tham sân si. Mục đích chân thật của người tu hành chúng ta là làm sao nâng cao linh tánh của chính mình. Trong linh tánh không có tham sân si mạn. Nói cái khác, không mang tập khí này. Chúng ta nâng cao linh tánh của chính mình, không có sanh tử, không có bệnh tật, đây mới là diệu pháp đề phòng.

Câu hỏi: Đệ tử xem thấy trên báo có một số người chết ngoài ý muốn hoặc đột tử, rất hi vọng họ cũng có thể đến tham gia Pháp Hội, vì vậy con từng ở nhà cầu thỉnh họ đến đạo tràng tham gia Pháp Hội. Nhưng buổi tối hôm đó liền bị một chúng sanh là một người nam đê

xuống không thể động đậy. Đồng thời con nghe họ nói rất rõ ràng là: Làm như vậy không có tác dụng đâu. Lúc đó con lập tức xưng niệm Thánh hiệu Địa Tạng Bồ Tát. Sau một hồi thì vị chúng sanh đó liền đi mất. Xin Lão pháp sư khai thị, có phải là con cầu thỉnh trong nhà không như pháp hay không, phải nên làm thế nào mới như pháp?

Trong nhà mời thỉnh cũng như pháp, không thể nói là không như pháp. Họ nói bạn làm như vậy không có tác dụng, tức là mức độ tâm chân thành của bạn không đủ. Nếu không phải là tâm chân thành, bên trong xen lẫn vọng niệm, hoặc là vẫn xen lẫn có nghi ngờ, vẫn có hoài nghi, vậy thì phá hoại đi thành ý của bạn rồi. Bạn muốn mời họ đến đạo tràng cùng cộng tu, nhất định bạn phải tự mình đi. Làm thế nào để mời họ? Bạn đi cùng với tôi, vậy thì được. Bạn đến đạo tràng dẫn theo họ cùng đến, cùng nhau đến cộng tu, vậy mới là thành ý. Nếu bạn không phát tâm, đừng đi theo tôi, các vị tự đi đi, vậy thì không có tác dụng, có thể đến cổng thì thần hộ pháp cũng ngăn họ lại. Thành tâm thành ý mời thỉnh, bạn dẫn họ theo, đến đạo tràng vẫn phải thành tâm thành ý trao đổi với Thần hộ pháp, xin Thần hộ pháp từ bi cho họ đi vào.

Điều này chúng tôi có kinh nghiệm, năm xưa tôi ở Singapore, Lão cư sĩ Trần Quang Biệt vãng sanh. Không có ai thỉnh họ, là Thần hộ pháp chủ động. Họ đi cùng các Pháp sư đến đạo tràng Cư sĩ Lâm, đại khái cũng trao đổi với Thần hộ pháp của đạo tràng Cư sĩ Lâm, Thần hộ pháp cho phép họ vào. Họ không có ý xấu, cho nên Thần hộ pháp đồng ý cho họ vào, đến để cầu quy y, đến cầu nghe Kinh, không phải là làm loạn. Số người cũng không ít, có hơn một trăm người. Sự việc này chúng tôi không biết. Sau khi đến Cư sĩ Lâm, những chúng sanh này dựa vào thân của một cô gái ở trong Niệm Phật Đường. Tôi vẫn nhớ tên của cô gái đó là Đỗ Mỹ Tuyên, sau này cô đã gặp tôi. Họ dựa thân vào người này nói họ là oan gia trái chủ của Lão Lâm trưởng, xem thấy Lão Lâm

trường niệm Phật vãng sanh nên vô cùng hoan hỷ, không tìm đến làm phiền ông nữa. Ông ấy làm ra tám gương tốt như vậy, họ cũng muốn cầu vãng sanh Tịnh Độ, cho nên muốn cầu Quy Y, muốn cầu được nghe Kinh. Đúng thật là đã có một số không ít chúng sanh thật sự đã vãng sanh rồi. Cho nên, bạn ở nhà có thể cầu thỉnh những chúng sanh này đi cùng bạn, nhưng khi đến bên này thì phải có lễ phép với Thần hộ pháp, cũng phải chào hỏi, tôi tin là sẽ không có vấn đề gì.

Câu hỏi: Quán Thế Âm Bồ Tát hữu cầu tất ứng, đệ tử có thể hướng về Quán Thế Âm Bồ Tát để cầu hôn nhân được không? Có phải nhân duyên thật sự là đã định sẵn từ kiếp trước không ạ?

Đúng vậy! Là định sẵn từ kiếp trước. Quán Thế Âm Bồ Tát là hữu cầu tất ứng, có thể cầu. Nhưng có khi cầu không ứng là vì sao vậy? Phi lý, không như pháp, Quán Âm Bồ Tát không quan tâm đến bạn. Nếu bạn chân thật, bạn là một người nam, hi vọng cưới được một người vợ tốt, có thể giống như phu nhân của Văn Vương là Thái Tự chẳng hạn, tương lai có thể sanh Thánh Hiền nhân. Không những vinh tông diệu tổ, mà còn có thể giúp xã hội an định, giúp thế giới hòa bình, vậy thì Quán Âm Bồ Tát có thể giúp đỡ bạn. Bạn không có loại tâm nguyện rộng lớn này, Bồ Tát sẽ không quan tâm đến bạn, vậy thì bạn sẽ theo duyên phận từ đời trước. Vợ chồng là duyên, có báo ân, ân ái vợ chồng; Có báo oán, khi báo oán, kết hôn rồi sẽ vĩnh viễn không hòa thuận, sẽ mang đến những lộn xộn trong gia đình cho bạn; Có đòi nợ; Có trả nợ. Luôn là bốn loại duyên này. Chỉ có người hiểu được Phật pháp, bất luận là nhân duyên nào cũng đều chuyển nó thành pháp duyên, mọi người cùng học Phật, cùng tu hành. Duyên bất thiện khi xưa hóa giải rồi, duyên thiện cũng chuyển hóa thành pháp duyên, vậy thì được! Hiện nay đồng tu học Phật tại gia có mấy người hiểu được đạo lý này?

Nếu thật sự hiểu được đạo lý này, gia đình đồng tu học Phật nhất định là hòa thuận, gia đình lục hòa kính, hình tượng của Phật pháp trong xã hội này liền khác ngay. Gia đình người học Phật thật sự là mỹ mãn, đây chính là hoằng dương Phật pháp, đây chính là lợi ích chúng sanh. Nếu người học Phật còn tranh đoạt danh lợi, còn tự tư tự lợi, không những không thể trì được giới luật, mà thập thiện cũng không làm được, vậy thì sai rồi. Học Phật như vậy thì vẫn theo nghiệp lực mà lưu chuyển, khi tai nạn đến vẫn là không thể tránh khỏi. Vì sao vậy? Bạn không phải là chân học Phật, mang cái mác của Phật mà không nghiêm túc học Phật. Hiện nay, chúng ta đem sự việc học Phật làm cho thật rõ ràng, làm cho thật minh bạch.

Vì sao người xuất gia không làm được Sa Di Luật Nghi, người tại gia không làm được Thập Thiện Nghiệp Đạo? Vì sao người thời trước làm được? Vì sao hiện nay không làm được? Điều mà chúng tôi nghiên cứu tổng kết là, người thời trước có gốc giáo dục gia đình, cho nên họ dễ làm được, người hiện nay không có. Hai mươi tuổi, ba mươi tuổi mới tiếp xúc Phật pháp, tập khí bất thiện của họ đã dưỡng thành rồi, không đoạn nổi, cho nên đều không nghiêm túc học. Nghiêm túc học Phật, xét về duyên thì Phật pháp là giáo dục, nghiêm túc học chính là ngày ngày nghe giảng, ngày ngày vào giảng đường, ngày ngày học tập.

Hoàn cảnh Phật giáo hiện nay, đền chùa hiện nay rất nhiều, nhưng không dạy học, đều là pháp hội, kinh sám Phật sự. Điều này không được, việc này không có tác dụng. Kinh sám Phật sự, Pháp Hội giống như tổ chức một hoạt động ở trong trường học, nhưng cái gốc của hoạt động vẫn là dạy học. Ví dụ như một học kỳ tổ chức một, hai lần triển lãm về thành tích của học sinh, vậy thì giống như Pháp hội. Bình thường bạn không chân thật rèn luyện thì triển lãm đó là giả, không phải thật, không khởi tác dụng. Nhất định phải biết điều này!

Đạo tràng của chúng ta có một chút cảm ứng là nhờ giảng Kinh lâu năm, ngày ngày không gián đoạn. Công đức mà chúng ta tích lũy, khi làm Tam Thời Hệ Niệm nương theo căn bản làm siêu độ. Bạn không có nhiều người bình thường tu hành như vậy, hiệu quả của lễ siêu độ này sẽ rất yếu. Sự thật này có mấy người có thể hiểu được? Có mấy người hiểu rõ? Phàm việc gì cũng có lý, có lý ắt có sự, làm cho rõ ràng lý và sự thì hoài nghi của bạn không còn nữa.

Câu hỏi sau cùng: Đối với những tin tức truyền đạt thông qua quỷ thần lên đồng, làm thế nào để phân biệt tà chánh ạ?

Câu hỏi này hỏi rất hay! Hiện nay, những hiện tượng quỷ thần lên đồng này quá nhiều. Lời của con người không thể nghe, vì sao vậy? Hiện nay, con người đều vọng ngữ, đều không chịu nói lời thật, cho nên đều khởi lên hoài nghi đối với con người. Vậy có thể nghe lời của quỷ được chăng? Lời của quỷ thật sự có thể chịu trách nhiệm không? Họ trêu đùa với bạn thì bạn không chịu nổi rồi. Cho nên khi tiếp xúc với quỷ thần lên đồng thì phải có trí huệ, những gì họ nói tương ứng với giáo huấn của Thánh Hiền và trong Kinh luận của Phật Bồ Tát thì có thể làm tham khảo. Nếu không tương ứng thì chắc chắn không phải là thật. Chúng ta lễ kính đối với những quỷ thần lên đồng này, nhưng không nghe theo họ, không thể y theo giáo huấn của họ mà làm. Nếu bạn làm theo thì bạn sẽ thiệt thòi, bạn sẽ bị lừa. Tôn kính họ, đây là điều nên làm. Lễ kính chư Phật, xưng tán Như Lai. Xưng tán là gì? Nhất định phải tương ứng với chánh pháp, không tương ứng với chánh pháp thì không thể nghe theo.

Có một số tin tức quỷ thần lên đồng truyền cho chúng ta, dạy chúng ta như thế nào? Dạy chúng ta trong thời gian gặp nạn thì nên ăn chay, đoạn ác tu thiện, sám hối. Đây là tương ứng với Phật pháp nói, đây là

thật, không phải là giả. Quý thần này là có thiện ý, họ dạy chúng ta là chánh pháp. Nếu họ nói truyền lại rằng, các bạn học Phật cái gì cũng chẳng linh, nhất định phải y theo phương pháp của họ, vậy thì không nương theo được. Phải xem phương pháp của họ có giống với phương pháp trong Kinh Phật giảng hay không? Nếu giống thì có thể tham khảo, không giống thì nhất định không thể nghe theo họ. Như vậy, bạn sẽ có thể phân biệt được cái gì là tà, cái gì là chánh, cái gì có thể tiếp nhận, những cái nào chúng ta nhất định phải cự tuyệt. Nhất định không thể bị họ dắt mũi lôi đi. Bạn là người học Phật, không đi theo Phật mà đi theo ma, đi theo quý thần là sai lầm, quá đỗi sai lầm!

Tiếp theo là bốn câu hỏi của đồng tu Trung Quốc.

Câu hỏi thứ nhất: Đệ tử thường xuyên làm công việc lưu thông pháp bảo, cần phải tiếp xúc với các đóng góp của tín chúng. Bởi con sợ lỡ lấy nhầm tiền công đức để dùng cho cá nhân, nên con thường bỏ thêm tiền của mình vào hòm công đức. Xin hỏi nếu thật sự lấy nhầm tiền đóng góp của đại chúng, cách làm này có thể bù đắp được không ạ?

Có thể bù đắp, đây gọi là lỗi, không gọi là tội, vẫn là lỗi lầm. Cách làm nên như thế nào? Nếu là khoản đóng góp của đại chúng, cho dù là hòm công đức, ngày ngày đều phải ghi chép, bạn có một cuốn sổ ghi chép. Hôm nay, hòm công đức có bao nhiêu tiền, hôm qua hòm công đức có bao nhiêu tiền, cả tháng tính ra bao nhiêu, không được dùng cho mục đích khác. Không phải là chính mình ở đó tùy tiện lấy được, phải dùng cho khéo, chính mình có để vào đó bao nhiêu tiền đi nữa, cho dù để rất nhiều, vẫn là có lỗi lầm. Vì sao vậy? Đây là không như pháp, không thể làm tấm gương cho người học Phật thông thường. Công đức chân thật chính là: “*Học vi nhân sư, Hành vi thế phạm*”, những gì chúng ta

làm là tấm gương tốt nhất cho người khác. Đây không phải là tấm gương tốt. Cho nên bạn phải hiểu đạo lý này, tốt nhất không nên làm như vậy.

Câu hỏi thứ hai: Làm thế nào để tránh sự phản đối của người nhà và sự cười nhạo của người khác bởi vì ăn chay, giới sát?

Người khác cười nhạo không có vấn đề gì. Chúng tôi thường nói, cười chết là người ta chết, chúng ta không chết. Điều này không quan trọng. Nhưng với người nhà thì bạn phải làm ra hình tượng tốt cho họ xem. Hình tượng tốt này, bạn đang ở nhà ăn chay, họ ăn thịt, sau một hai năm, sức khỏe của bạn tốt hơn họ, tinh thần của bạn tốt hơn họ, trí huệ của bạn tốt hơn họ thì họ sẽ phục thôi. Cho nên, bạn phải lấy hình tượng để cho họ xem, làm được tốt hơn, đặc biệt là phải nói rõ ràng vì sao phải ăn chay? Họ không tin Phật pháp, không tin nhân quả, nhưng chúng ta nói trên cơ sở khoa học thì họ sẽ tin. "*Bệnh từ miệng vào*", đây là ngôn ngữ đã truyền lại suốt mấy nghìn năm, họ sẽ không phản đối. Bệnh từ miệng vào, cho nên đồ chúng ta ăn thì phải có lựa chọn. Thông thường lựa chọn vệ sinh, điều này mọi người đều xem trọng, bảo vệ sinh lý. Sinh lý là sức khỏe vật chất. Con người ngoài sức khỏe vật chất ra thì còn có sức khỏe tinh thần. Tinh thần là gì? Là cảm xúc.

Tín đồ Hồi giáo hiểu được phải bảo dưỡng sinh lý, còn phải bảo dưỡng tính tình, cho nên những động vật tính tình không tốt thì họ sẽ không ăn. Họ ăn nhiều nhất là thịt cừ, tính tình của cừ ôn hòa. Điều này rất có đạo lý. Khi tôi tiếp xúc với họ, thấy rất có đạo lý. Tôi tiếp xúc với họ khi tôi học cấp hai, bạn cùng lớp có mấy người là tín đồ Hồi giáo. Chúng tôi là bạn bè rất tốt, nên tôi cũng thường hay đến nhà họ chơi, họ cũng dẫn tôi đi tham quan nhà thờ Hồi giáo, nhờ vậy tôi hiểu rõ họ hơn. Nhưng trong Phật giáo là ăn chay. Tôi là căn cứ vào những kinh

nghiệm thời xưa này, vệ sinh, vệ tánh. Chế độ ăn chay trong Phật giáo nhấn mạnh đến việc bảo vệ tâm từ bi của chính mình, là vệ tánh. Đó gọi là nghe thấy âm thanh, không nỡ ăn thịt nó. Bạn xem thấy động vật rất sống động, làm sao bạn nhẫn tâm ăn thịt chúng? Bảo vệ tâm từ bi của chính mình, cho nên chế độ ăn uống này của nhà Phật là hoàn mỹ nhất, nó có vệ sinh, vệ tánh, vệ tâm.

Ban đầu tôi lựa chọn ăn chay là theo đạo lý này. Lúc đó tôi mới học Phật được nửa năm, tiếp xúc với Phật giáo được nửa năm. Tôi hiểu rõ đạo lý này, cho nên lựa chọn bảo vệ tâm từ bi của chính mình, bảo vệ sức khỏe. Tôi nghĩ như vậy có lẽ người trong nhà bạn sẽ có thể tiếp nhận. Sức khỏe của chế độ ăn chay nhất định vượt hơn ăn thịt. Bạn xem Lão Hòa thượng Bồn Hoán năm nay 101 tuổi. Năm ngoái khi Ngài một trăm tuổi, tôi đi thăm Ngài, sức khỏe vô cùng tốt, chỉ hơi lãng tai một chút. Chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất vui vẻ trong nửa giờ. Hôm đó, tôi đi có mang theo một chuỗi hạt, không phải là chuỗi này, là chuỗi hạt rất bình thường. Ngài vội vàng chạy về phòng lấy ra một chuỗi hạt, có lẽ là hạt ngọc thạch gì đó cho tôi: "*Thầy là Đại pháp sư, làm sao đeo chuỗi này được?*", liền đổi chuỗi hạt cho tôi, rất vui. Cả đời ăn chay, xuất gia từ nhỏ, 101 tuổi vẫn không cần người chăm sóc, thật khó có được. Bạn xem người học Phật xuất gia, tại gia, người ăn chay lâu năm, sức khỏe đều rất tốt. Tắm gương này tốt. Hà tất phải ăn thịt chúng sanh chứ?

Câu hỏi thứ ba: Mẹ của đệ tử thấp hương lạy Phật, thỉnh thoảng cũng niệm Phật, nhưng phản đối đệ tử niệm Phật. Mẹ nói thấp hương lạy Phật là vì con cháu cầu phú quý bình an, cầu sanh Tây Phương quá khó, không có ai làm được. Xin Lão pháp sư khai thị.

Vấn đề này, bạn hãy xem nhiều "*Vãng Sanh Truyện*", xem nhiều "*Tịnh Độ Thánh Hiền Lục*" thì bạn sẽ hiểu vãng sanh không khó. Phải nói với mẹ của bạn là có thể chuyển được ý niệm thì bà có thể vãng sanh. Ngàn vạn không được để cho bà chướng ngại con cái mình học Phật, đây là lỗi lầm rất lớn. Đây là gì? Đoạn pháp thân huệ mạng của người, tội nghiệp này rất nặng. Phải nên dẫn dắt người cả nhà mình học Phật, người cả nhà thành tựu. Học Phật phải nên thường nói đạo lý mà Phật dạy cho bà ấy nghe. Bà ấy thuộc về mê tín, không biết chút gì về Phật pháp, cho nên mới có thái độ như vậy.

Câu hỏi thứ tư: Người thời nay thường xem người học Phật tu thiện như quái vật, không bình thường, thậm chí còn cười nhạo, rất nhiều người học Phật cảm thấy chướng ngại nặng nề mà thoái chuyển. Xin hỏi làm sao mới có thể không bị thoái chuyển?

Chỉ cần bạn kiên định chí hướng thì sẽ không thoái chuyển. Khi tôi mới học Phật, bạn bè, đồng nghiệp, cấp trên của tôi cũng đều nói tôi không bình thường, cũng đều nói tôi như là quái vật. Đặc biệt sau này tôi bỏ việc để xuất gia, thật sự là quái vật, họ nói anh ta mê rồi, bị Phật giáo mê rồi, mê quá sâu. Nhưng hai mươi năm sau, khi họ về hưu rồi, thường hay nghe tôi giảng trên truyền hình, trên internet. Khi gặp tôi thì nói: "*Con đường Thầy đi là đúng rồi!*". Họ mới hiểu được tôi không phải là quái vật, mà chính họ là quái vật. Chúng ta trong đời sống, năm sau ta vui sướng hơn năm trước, họ thì năm sau lại khổ sở hơn năm trước. Sự tương phản này quá lớn! Khi về già không có ai có thể so với tôi. Đây là tình huống thực tế đã bày ra trước mắt, bạn không thể không tin tưởng.

Nhưng học Phật có thật sự học Phật, có giả học Phật. Giả là mê tín, mê tín thì không được. Thật sự học Phật, Phật pháp ở trong Kinh điển, Phật

pháp là giáo dục, điều này nhất định phải làm cho rõ ràng. Cả đời Thích Ca Mâu Ni Phật dạy học, trước sau đều chưa từng làm Kinh sám Phật sự, trước sau đều chưa từng làm Pháp Hội lần nào. Đức Phật Ngài trong 49 năm chính là dạy học, dạy học không phân biệt giai cấp. Bạn phải tìm hiểu về Ngài. Bạn không hiểu về Ngài, tùy tiện phê bình Ngài, bạn đổ oan cho người tốt. Đổ oan cho người tốt là có tội lỗi. Ngài có cống hiến rất lớn đối với xã hội. Từ khi Ngài nhập diệt đến nay, theo cách tính của người ngoại quốc thì là 2.550 năm. Năm ngoái Liên Hợp Quốc còn tổ chức một hoạt động kỷ niệm 2.550 năm Đức Phật nhập diệt. Người thông thường có thể làm được không? Toàn thế giới có nhiều người tin Ngài như vậy, có nhiều người học tập với Ngài như vậy, lẽ nào những người này đều không bình thường, chỉ có bạn có bình thường thôi ư? Phải suy nghĩ thật nhiều!

Nếu bạn muốn phê bình Ngài, tôi thường hay nói, bạn hãy tìm hiểu về Ngài thì bạn mới có tư cách để phê bình. Nếu bạn không tìm hiểu về Ngài thì sự phê bình này của bạn là sai lầm. Giống như chúng ta phê bình một bài văn vậy, nhất định phải đọc bài văn này thật tỉ mỉ mấy lần, những chỗ nào có vấn đề, bạn mới có thể đề xuất ý kiến. Đối với Kinh điển Phật pháp, căn bản là bạn chưa tiếp xúc đến, chẳng biết chút gì mà bạn đã dám phê bình, bạn quá to gan rồi. Chẳng biết chút gì, bạn không có tư cách để nói chuyện. Nhất định phải làm cho rõ ràng. Phật pháp hoan nghênh mọi người phê bình, Phật pháp không sợ phê bình. Nhưng nếu muốn phê bình, trước hết hãy nghiên cứu Kinh điển, như vậy thì mới đúng.

Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng.

Câu hỏi thứ nhất: Người chứng quả A La Hán có thể thông năm trăm đời quá khứ, cũng có thể biết năm trăm đời vị lai. Xin hỏi, có

thể biết năm trăm đời quá khứ, việc này có thể lý giải; nhưng có thể biết năm trăm đời vị lai, liệu đây có phải ý nói nhân quả của vị lai đã được định sẵn rồi không? Vậy câu "Vị lai là do gặp duyên khác nhau" phải nên giải thích như thế nào? Xin Lão pháp sư khai thị.

Đúng là như vậy. Duyên ở vị lai thường xuyên biến động, điều mà Ngài nói với bạn hôm nay, là vị lai tương đồng với thời gian hiện nay của chúng ta. Thời gian thật ra không phải là thật, thời gian là bất tương ưng hành pháp. Sau khi bạn thật sự hiểu rõ thì không có quá khứ, hiện tại, vị lai, đây mới là thật, ba đời đều bình đẳng. Thời gian là một loại ảo giác của chúng ta, cho nên khi Ngài có thể đột phá được không gian duy thứ rồi thì quá khứ, hiện tại, vị lai đều nhìn thấy. Sự biến hóa của mỗi ngày, Ngài mỗi ngày cũng nhìn thấy. Ngài có năng lực này. Sự việc này rất khó nói cho rõ ràng, nhưng có một phương pháp, bạn tu thật tốt, không nhất định bạn phải chứng đến A La Hán, bạn chỉ cần chứng được Tu Đà Hoàn thì bạn sẽ có năng lực này. Tu Đà Hoàn không thể biết năm trăm đời, đại khái là ba đến năm đời thì không có vấn đề gì, quá khứ, vị lai họ đều biết. Sự việc xảy ra trong tương lai, không nhất định là A La Hán mới biết, mà giống như các nhà ngoại cảm thông thường, họ dự báo cho chúng ta biết.

Năm xưa ở Liên Hữu Niệm Phật Đoàn, Đài Loan, tôi giảng "*Kinh Di Đà*", giảng "*Di Đà Kinh Sớ Sao*" của Liên Trì Đại Sư. Người phụ trách của Liên Hữu Niệm Phật Đoàn là một Lão tướng quân về hưu, một Sĩ quan cao cấp chiến đấu trong thời gian kháng chiến với người Nhật Bản. Ông nói với tôi một sự việc, khi tác chiến ở Giang Tây ông gặp được một Lão Đạo sĩ. Lão Đạo sĩ này có thần thông, biết trước tương lai, chúng tôi không nói quá khứ, là biết trước tương lai. Nơi ông ở là một vùng khá trũng, Lão đạo sĩ nói với ông, các vị phải nhanh chóng chuyển đến nơi cao hơn, một tuần sau nơi này sẽ bị chìm trong nước.

Ông không tin, bởi vì không nhìn thấy thời tiết có dấu hiệu của mưa, thời tiết vô cùng đẹp. Đúng một tuần sau, đến ngày hôm đó, ông còn đặc biệt phái người đi xem Lão Đạo sĩ có dọn nhà đi không, bởi vì Lão Đạo sĩ cũng ở không xa. Kết quả sau khi đi xem, quả nhiên lão Đạo sĩ đã dọn nhà đi, ông liền có chút tâm cảnh giác. Một may mắn dấu hiệu cũng chẳng có, nhưng ông cũng đề phòng, không ngờ đột nhiên có một cơn mưa lớn, đúng là nơi đó đã bị ngập nước.

Còn có một sự việc, Lão đạo sĩ nói với ông, lão đạo sĩ nhìn thấy ở Phương Đông có nơi bùng phát chiến tranh rất khốc liệt. Ông ấy là sĩ quan cao cấp nên kiểm tra xem thế nào, ông y theo phương hướng, khoảng cách mà Đạo sĩ nói nhưng không tra ra được. Ba tháng sau, người Nhật Bản tập kích Trân Châu Cảng, đó là nơi mà Đạo sĩ đã chỉ ra, ba tháng trước ông đã nhìn thấy. Đây là thật, không phải giả. Từ sự việc nhỏ này bạn hãy đi quan sát, A La Hán thấy được năm trăm đời, Tu Đà Hoàn có thể nhìn thấy năm, sáu đời, đây là việc rất đổi bình thường.

Cho nên, có thể nhìn thấy quá khứ, có thể thấy vị lai. Vậy lý luận ở trong Phật pháp là gì? Quá khứ, vị lai là một cái tâm, bạn biết nhất tâm thì sẽ thông ngay. Khấp pháp giới hư không giới là một cái tâm, tâm là thể, chính là pháp tánh. Hết thấy hiện tượng là pháp tướng. Pháp tướng từ đâu đến? Lục Tổ Huệ Năng Đại Sư đã nói: "*Nào ngờ đâu tự tánh năng sanh vạn pháp*". Tự tánh có thể sanh vạn pháp, bạn kiến tánh rồi thì lẽ nào không thể thấu rõ đạo lý của vạn pháp? Vạn pháp là bao gồm quá khứ, hiện tại, vị lai, không có gì không thông đạt. Cho nên tu học Phật pháp, mục tiêu sau cùng là minh tâm kiến tánh.

Câu hỏi thứ hai: Xin hỏi "Tâm tánh là chân tâm, tâm thức là vọng tâm", lý giải như thế này có đúng không ạ? Tâm thức là nơi lưu trữ

tất cả thông tin sanh ra từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước phải không? Bao gồm cả việc lưu trữ thông tin thời điểm nào đó có vọng tưởng khởi lên.

Trong Kinh Phật nói như thế này, một niệm bất giác mà có vô minh, vô minh ắt sanh tam tế tướng. Tam tế tướng chính là tự thể của A Lại Da. Tam tế tướng chính là vô minh nghiệp tướng, chuyển tướng, cảnh giới tướng. Chuyển tướng chính là kiến phần của A Lại Da, cảnh giới tướng chính là tướng phần của A Lại Da, do một vọng niệm biến hiện mà ra. Đúng là nó có thức bậc, nhưng tốc độ quá nhanh, không những phàm phu không thể phân biệt, trong Kinh Phật nói, Bồ Tát Thất Địa còn không nhìn thấy, Bát Địa mới nhìn thấy. Khoảng cách từ Bát Địa đến quả vị Phật cứu cánh rất gần, các Ngài đi lên. Bát Địa, Cửu Địa, Thập Địa, Đẳng Giác, tiếp theo là Phật quả cứu cánh viên mãn. Năm mươi hai cấp bậc, năm bậc sau cùng thấy được hiện tượng của A Lại Da. Đó là định công vô cùng sâu, cũng chính là tâm vô cùng thanh tịnh. Tâm thanh tịnh đến cực điểm thì đều nhìn thấy toàn bộ hiện tượng cực kỳ vi tế này. Tâm tánh, chân tâm, vọng tâm ở trong giáo lý Đại Thừa, cách nói của rất nhiều tông phái đều không như nhau, phải biết điều này. Cách nói không như nhau, chúng ta biết đó là phương tiện dạy học của Tổ sư Đại đức, thực tế là một sự việc.

Câu hỏi tiếp theo: Tu học đến một trình độ nào đó có phải nhất định phải tĩnh tu, bế quan, thành tựu bản thân rồi mới giúp đỡ đại chúng không ạ?

Tĩnh tu thì lúc nào cũng phải tĩnh tu, không nhất định đạt đến trình độ nào đó. Khi bắt đầu học thì phải tĩnh tâm lại, phải sửa lại rất nhiều quan niệm sai lầm, hành vi sai lầm của mình, đây gọi là tĩnh tu. Cho nên tĩnh tu không có giới hạn nào cả. Còn việc bế quan thì phải có điều kiện.

Người nào có điều kiện bé quan? Khai ngộ rồi, minh tâm kiến tánh, đại triệt đại ngộ. Nói cho các vị biết, A La Hán chưa có tư cách bé quan, Bích Chi Phật chưa có tư cách bé quan. Điều kiện bé quan là gì? "*Kinh Hoa Nghiêm*" của chúng ta là Viên Giáo Sơ Trụ Bồ Tát. Hiện nay, chúng tôi đang giảng đến "*Phẩm Hiền Thủ*", Hiền Thủ Bồ Tát không có tư cách bé quan, vì sao vậy? Ngài chưa phá vô minh, cũng chính là nói vọng tưởng phân biệt chấp trước, vọng tưởng của Ngài vẫn chưa buông xuống; Phân biệt chấp trước của Ngài chưa dứt được, vọng tưởng chưa hoàn toàn buông xuống, Ngài không đủ tư cách để bé quan. Sau khi buông xuống vọng tưởng rồi, Ngài siêu vượt mười pháp giới, thân thể vẫn ở tại thế gian này, đúng thật đã buông xuống rồi, Ngài hoàn toàn thông đạt đối với hết thảy pháp thể xuất thế gian, như Thích Ca Mâu Ni Phật vậy, như Đại Sư Lục Tổ Huệ Năng vậy.

Vì sao phải bé quan? Vì không có ai biết họ, không ai mời họ ra giảng Kinh thuyết pháp, họ không thể tự mình giới thiệu chính mình, thế thì không được. Vậy làm thế nào? Bé quan. Bé quan chính là nói với người trong thiên hạ, bản thân tôi học thành công rồi, người trong thiên hạ nếu có vấn đề gì không thể giải quyết được, thì bạn đi yêu cầu cao nhân chỉ điểm. Ai là cao nhân? Người bé quan là cao nhân, bạn sẽ thỉnh họ chỉ điểm. Nếu họ không thể chỉ điểm, bạn có thể mở cửa quan phòng của họ, đi ra cùng tôi tham học một chuyến, bạn vẫn chưa đủ tư cách bé quan. Bé quan là như vậy. Thành tựu rồi thì nhất định hoằng pháp lợi sanh, nhất định là đi làm công tác dạy học. Không có người thỉnh, không có người biết thì dùng phương pháp này. Cho nên bé quan không phải là việc dễ dàng, đây là bé quan thật sự.

Loại thứ hai là miễn cưỡng mà bé quan, đó là gì? Danh tiếng quá lớn, hiện tại nói mức độ nổi tiếng quá cao. Một ngày từ sáng đến tối người đến thăm hỏi liên tục, khiến cho bạn không có cách gì tu hành, lúc này

bế quan là gì? Cự tuyệt việc thăm hỏi. Đó là dạng người nào vậy? Năm xưa khi tôi mới học Phật chưa được bao lâu, sau khi thọ giới, có một cư sĩ có một khu biệt thự ở trên núi, không có người ở. Lúc đó gặp được tôi, nghe tôi giảng Kinh, ông muốn tặng nó cho tôi, để tôi đến bên đó tiến tu, bế quan. Tôi đến Đài Trung báo cáo sự việc này với Lão sư. Thầy nói: *Con có điều kiện gì chứ? Con có tư cách gì mà bế quan? Thứ nhất, con chưa hề buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước, chưa minh tâm kiến tánh, không đủ tư cách. Thứ hai, việc thế tục cũng không có nhiều như vậy, con vẫn còn chưa nổi danh. Cho nên hai điều kiện đều không phù hợp, phải học cho tốt. "Triệu Châu tám mươi còn hành cước". Đây là Hòa thượng Triệu Châu ở Trung Quốc thời xưa, tám mươi tuổi còn chưa khai ngộ, chưa khai ngộ đi khắp nơi tham học. Tham học rất gian khổ, vì sao vậy? Vì chính mình công phu chưa đến nơi, con có điều kiện gì, có tư cách gì mà bế quan?*

Vậy tôi mới hiểu rõ, trước đây không hiểu, nhìn thấy các Pháp sư trẻ có rất nhiều người bế quan, chúng tôi cũng rất ngưỡng mộ, mới biết bế quan là có điều kiện. Thành tựu chính mình rồi mới giúp đỡ đại chúng, đây là chính xác. Hiện nay, muốn đợi chính mình thành tựu rồi mới giúp đỡ đại chúng thì không còn ai nữa. Trước đây chúng tôi cũng có cách nghĩ này, thầy Lý nói, vậy không có ai thì việc hoằng pháp lợi sanh cũng đoạn tuyệt rồi. Vậy phải làm sao? Chính mình chưa thành tựu cũng phải giúp đại chúng. Chưa thành tựu thì giúp như thế nào? Bạn giảng Kinh sai rồi thì làm sao? Cho nên Lão sư đã dạy cho chúng tôi, giảng chú giải của người xưa, không dùng ý của chính mình, giảng sai thì họ chịu trách nhiệm, chúng tôi không chịu trách nhiệm. Dạy cho chúng tôi một nguyên tắc, là điều mà nhà Nho nói, trong "Luận Ngữ" có nói: *"Biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết, vậy mới là biết"*. Điều tôi biết thì tôi nói cho bạn nghe, điều tôi không biết thì tôi

đọc lướt qua là được rồi. Đọc lướt qua, vì sao không giảng? Điều này tôi không biết, đây không phải là lỗi lầm, cái này không có lỗi lầm; "*Không biết mà cho là biết*" mới là lỗi lầm. Không được sĩ diện, cứ thật thà, vậy thì chính xác. Dem những gì mình học tập được báo cáo cho đại chúng, chia sẻ với đại chúng, vậy thì đúng rồi. Lão sư vừa nói rõ như vậy, chúng tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm, học giảng Kinh với Thầy.

Cho nên hôm nay chúng tôi giảng "*Hoa Nghiêm*", những chú giải mà chúng tôi y cứ theo, có "*Sớ Sao*" của Thanh Lương Đại Sư, "*Hợp Luận*" của Lý Trường Giả, chúng tôi tham khảo hai loại này. Trong đó có một số là xen kẽ, đó là những báo cáo tâm đắc học tập trong bao nhiêu năm nay của chúng tôi, cung cấp cho mọi người tham khảo. Cho nên giảng Kinh phải khai ngộ, không khai ngộ thì không được, khai ngộ là nhất định phải buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước, ít nhất cũng phải buông xuống chấp trước. Đối với thế xuất thế gian pháp, đối người, đối việc, đối vật thấy đều không được chấp trước nữa. Đây là cảnh giới của A La Hán. A La Hán là Chánh Giác, so với Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, A La Hán đắc được Chánh Giác. Bồ Tát là Chánh Đẳng Chánh Giác. "*Đẳng*" là bình đẳng với Phật, "*Chánh*" là chánh mà không tà, bình đẳng với Phật chứ không phải là Phật, so với Phật còn kém xa một bậc. Thành Phật rồi, thì thêm Vô Thượng, không vượt hơn được nữa, Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Cho nên, ít nhất là đắc chánh giác thì bạn mới có tư cách giảng Kinh, giảng được không sai, sẽ tương ứng với những gì Phật nói. Điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Chúng ta biết máu chột ở trong đây chính là phải buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước. Công phu tu hành nằm ở chính mình. Vọng tưởng phân biệt chấp trước mỗi năm một nhẹ hơn, trí huệ, đức hạnh của bạn mỗi năm một nâng cao. Bất kể bạn tu pháp môn nào, thấy đều phải

buông xuống. Nếu không buông xuống, tu pháp môn nào cũng biến thành chấp pháp, là sai rồi. Phiền não có hai loại, một loại là chấp trước vào nhân - ngã, một loại là chấp trước vào pháp. Chấp trước vào nhân - ngã là phiền não chướng, pháp mà ta chấp trước gọi là sở tri chướng, đều biến thành chướng ngại. Phải hiểu đạo lý này, thật sự như Đại sư Chương Gia ngày đầu gặp mặt đã nói với tôi: Nhìn thấu, buông xuống. Đúng là đã nói với tôi bí quyết tu hành trong giáo lý Đại thừa.

Câu hỏi: Con nghe Lão pháp sư giảng "Kinh Kim Cang" nói đến việc nếu chiến tranh hạt nhân thế giới bùng phát, chỉ có Tứ Vị Tăng Chúng mới có thể hóa giải, không biết lý luận thâm diệu ở trong đây như thế nào ạ? Xin Lão pháp sư từ bi khai thị.

"Kinh Kim Cang" tôi giảng nhiều năm về trước, hiện nay tôi quên mất rồi. Tứ Vị Tăng Chúng đại khái là nói về tăng đoàn hòa hợp, bởi vì khi Phật giảng Kinh thường nói, bốn người cùng tu với nhau, thật sự có thể làm được Lục Hòa Kính, đây là Tăng đoàn được chư Phật hộ niệm, Long Thiên Thiện Thần ủng hộ. Khi trên thế giới có một tăng đoàn như vậy thì Chư Phật hộ niệm, Long Thiên Thiện Thần phù hộ, trên thế giới này sẽ không có tai nạn lớn, định không thể có tai nạn mang tính hủy diệt nhất. Cho nên, chúng hòa hợp đáng quý biết bao! Hiện tại gọi là hài hòa, hai người ở cùng với nhau còn không hợp, thậm chí như tôi thường nói một mình bạn còn không hợp với chính mình, bạn còn sanh phiền não, bạn còn khởi vọng tưởng. Bốn người làm được hòa hợp chúng thì quá khó quá khó! Cả đời tôi chưa từng thấy qua. Bản thân chúng tôi khi xưa ở Đài Loan, chúng tôi có một đạo tràng nhỏ, là "*Thư viện Hoa Tạng*", lúc số người nhiều nhất cũng có hơn bốn mươi người cùng ở với nhau, không phải là chúng hòa hợp. Mỗi người đều có cách nhìn, cách nghĩ của chính mình, mặc dù mỗi ngày đều đang học tập

Kinh giáo nhưng không thâm nhập, bạn mới biết là khó biết bao! Người trong nhà bạn, vợ chồng còn không hòa hợp, nên bạn biết thật là khó!

Tăng đoàn của Phật giáo đúng là chúng hòa hợp, họ hiểu lý, hết thấy họ đều buông xuống thì họ mới có thể hòa hợp. Có một việc không buông xuống thì không có cách gì làm được hòa hợp, điều này vô cùng khó khăn. Vậy phải cầu ai? Chỉ có cầu chính mình, cầu người cầu không được. Chính mình phát tâm, ta hòa hợp với hết thấy chúng sanh. Họ không hòa hợp với ta, việc này không vấn đề gì. Bất luận tai nạn gì, chúng ta liền hiểu rằng, nếu ta hòa hợp với hết thấy chúng sanh thì ta sẽ không có tai nạn. Nếu bom nguyên tử nổ, thân thể ta biến thành bụi trần, linh tánh của ta sẽ đi lên, sẽ không bị rơi xuống dưới. Vĩnh viễn giữ gìn tâm địa thanh tịnh, tâm từ bi, vậy thì đúng rồi.

Câu hỏi: Trong "Di Đà Kinh Yếu Giải", Đại Sư Ngẫu Ích nói, chỉ cần tín nguyện thật sự đầy đủ, tán niệm cũng có thể vãng sanh. Như vậy có phải mâu thuẫn với cách nói: "Công phu thành phần là yêu cầu thấp nhất của vãng sanh" không ạ?

Không mâu thuẫn. Công phu thành phần là bạn có thể tự tại vãng sanh; đầy đủ tín nguyện, tán niệm cũng có thể vãng sanh, đây là điều kiện thấp nhất để vãng sanh về Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tán niệm là gì? Tán niệm là không có định khóa. Ta mỗi ngày phải có công khóa cố định, đây không phải tán niệm, công khóa không cố định là tán niệm. Họ rảnh thì niệm Phật, có việc thì làm việc, đây gọi là tán niệm. Tín nguyện kiên định, một mảy may hoài nghi cũng không có, vậy thì có thể! Tổ sư nói được rất hay, có thể vãng sanh hay không quyết định ở chỗ có Tín Nguyện hay không. Phẩm vị vãng sanh, đó là công phu niệm Phật cao hay thấp. Bốn cõi ba bậc chín phẩm, đó là mức độ của công phu niệm Phật. Nếu nói đến vãng sanh thì chân tín thiết nguyện, người

này nhất định vãng sanh. Những điều nói bên trong "Yếu Giải" này, Đại Sư Ấn Quang vô cùng tán thán. Cho nên pháp môn này gọi là pháp dễ hành. Nhưng tín nguyện này, người chân tín thiết nguyện thì không nhiều. Người thông thường thì tín nguyện này là giả, không phải thật, vì sao vậy? Có tham luyến đối với thế gian này, đây là giả. Chưa buông xuống thế duyên, tranh danh đoạt lợi, làm sao họ có thể vãng sanh được? Người chân tín thiết nguyện là như thế nào? Không quan tâm đối với danh văn lợi dưỡng ở thế gian, buông xuống hết. Khi thân thể còn ở thế gian này thì luôn là tùy duyên, cái gì cũng tốt, nhất định không có mảy may tính toán, không có mảy may chấp trước, vậy thì nhất định vãng sanh.

Đối với thế gian này bạn chưa nhìn thấu, thế gian này như trong "*Kinh Kim Cang*" nói rất hay: "*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*", "*hết thấy pháp hữu vi, như mộng huyễn bào ảnh*". Đặc biệt "*Kinh Bát Nhã*" nói rất thấu triệt: "*Hết thấy pháp vô sở hữu, tất cánh không, bất khả đắc*". Cho nên chân thật hiểu rõ rồi thì triệt để buông xuống, không có gì là không tùy duyên cả. Ví dụ như nói dạy học độ chúng sanh thì phải tùy duyên, có duyên thì làm, không có duyên thì không làm, không phải là yếu tố nhất định. Nếu là yếu tố nhất định thì chấp trước rồi. Có duyên thì phải nên làm, vì sao vậy? Lợi ích rất nhiều chúng sanh. Không có duyên thì một chút cũng không miễn cưỡng, là chúng sanh không có phước mà. Sự việc này Phật có đến cũng không được, nhất định chúng sanh phải có phước. Phật đến thế gian để xuất thế, chúng sanh phước báo hiện tiền, cảm được Phật đến ứng hóa. Chúng sanh không có phước, nếu Phật đến được thì Phật phải thường xuyên đến, nhưng vì sao ít khi Phật đến như vậy? Phước báo chúng sanh chín muồi thì Phật sẽ đến thôi.

Chúng sanh thiếu phước, nói thật ra Phật cũng đến, nhưng không dùng thân Phật, không hiện thân tám tướng thành đạo. Giống như Đại Sư Huệ Năng ở Trung Quốc, thị hiện thân tiều phu rất bình thường, thị hiện làm thân phận Tổ sư. Đúng thật cũng có thị hiện làm thân phận Tể Quan, có thị hiện làm thân phận thương chủ (thương chủ chính là chủ doanh nghiệp lớn mà hiện nay nói). Thân phận nào cũng có thể thị hiện, nhưng phàm phu không biết. Những việc các Ngài làm, việc tốt dường như cũng không quá nhiều, vì sao vậy? Duyên phận chúng sanh. Chúng sanh chỉ có phước báo lớn bấy nhiêu, nếu vượt quá thì họ không nhận được. Tuyệt đối không phải các Ngài tùy tiện làm theo ý mình, mà thầy đều xem duyên phận. Cho nên, năng cảm là chúng sanh, sở ứng là Phật Bồ Tát. Phật Bồ Tát tuyệt đối không khởi tâm động niệm, nhất định không phân biệt chấp trước, chúng ta phải dùng thiện tâm để cảm, chúng ta phải dùng tâm chân thành học tập để cảm, cảm ứng này sẽ rất lớn.

Câu hỏi: Trong lúc giảng Kinh, Lão pháp sư đã từng nói, tận hư không khắp pháp giới là chính mình, vậy nếu chấp trước vào "Chính mình trong hư không pháp giới" thì có phải cũng sai rồi không ạ? Vô ngã rồi, quên ta rồi, liệu có phải là đã bằng không rồi sao? Không ở đây là một cảnh giới như thế nào ạ?

Chấp trước hư không pháp giới là chính mình vẫn là sai lầm. Hư không pháp giới vốn dĩ đã là chính mình, bạn không chấp trước vào nó, nó vẫn là bản thân bạn, điều này không liên quan gì đến việc chấp trước hay không chấp trước. Không phải nói bạn chấp trước thì có, không chấp trước thì không có, nó không phải là pháp do nhân duyên sanh, nó tồn tại vĩnh hằng. Bạn không chấp trước vào nó là sai lầm của bạn, do bạn không biết nó. Bạn chấp trước nó thì vẫn là sai lầm, bạn cũng không biết gì về nó cả. Cho nên khi nào thì bạn thật sự nhìn thấy? Khi mà bạn

đem vọng tưởng phân biệt chấp trước thả đều buông xuống thì bạn sẽ rõ thôi. Đại đức trong Tông môn thường nói: "*Đạp mòn giày sắt đâu tìm thấy*", đi tham học, đi giày sắt mòn hết rồi cũng không tìm thấy. Một chút giác ngộ này là: "*Được rồi chẳng mất chút công phu*", vốn là như vậy mà hiện tiền. Đó là gì? Chỉ cần bạn buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước là được, không buông xuống thì tham học thứ gì cũng còn cách một tầng. Buông xuống là được! Bạn nói bạn buông xuống rồi, thật ra bạn vẫn chưa buông xuống, vì sao vậy? Việc "*buông xuống*" đó, bạn vẫn chưa buông xuống. Bạn nói xem, vấn đề phiền phức biết bao! Bạn cho rằng bản thân bạn đã buông xuống, trong tâm bạn có cái buông xuống thì vẫn là chưa buông xuống. Cái buông xuống đó vẫn là vọng tưởng phân biệt chấp trước, bạn một thứ vẫn chưa buông xuống, vẫn còn là một phàm phu.

Điều này bạn phải học cho tốt, tham học cho tốt, chúng ta không phải là người có loại căn tánh đó, cho nên chúng ta mới niệm A Di Đà Phật. Bất kể ý niệm nào khởi lên, thả đều dùng một câu "*A Di Đà Phật*" để đổi trở lại. Đến khi nào chúng ta buông xuống? Đến Thế giới Cực Lạc mới buông xuống, đó là chân thật buông xuống, gặp được A Di Đà Phật. Hiện tại, đây là điều duy nhất, là điều chân thật nương tựa vào được, là phương pháp vô cùng ổn thỏa vững vàng, trước hết gặp A Di Đà Phật rồi mới buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước. Hiện nay, chúng ta đối với đạo lý này đã rõ ràng, đã hiểu rõ rồi, nhưng tập khí của chúng ta rất sâu, không dễ buông xuống. Giống kiểu người như Đại Sư Huệ Năng, ba vị Lão sư đều cảnh cáo tôi, ba vị thầy của tôi chưa từng gặp nhau, đều nói với tôi một việc như nhau: Nhất định không được học Đại sư Huệ Năng. Đặc biệt tiên sinh Phương Đông Mỹ nói với tôi, trước Đại sư Huệ Năng, Trung Quốc chưa xuất hiện người như vậy, sau Đại sư Huệ Năng cũng chưa xuất hiện người như vậy, không thể học theo

người này. Chúng ta phải nên y theo từng bước một mà đi, còn Ngài là một bước lên trời, chúng ta đi từng bước một, giống như leo cầu thang vậy, chúng ta leo lên từng tầng từng tầng một, Ngài một bước đã leo lên đến trên rồi. Đây không phải là người thông thường.

Cảnh giới Không này, Thích Ca Mâu Ni Phật giảng về cảnh giới này suốt hai mươi hai năm, giảng Bát Nhã. Do đây có thể biết, người học Đại Thừa nói Bát Nhã là môn học chủ yếu nhất trong pháp Đại Thừa. Người chân thật có thể hiểu được, có thể khế nhập được thì không nhiều. Phật giáo truyền đến Trung Quốc, pháp môn này ở Trung Quốc vô cùng hưng vượng, chân thật hiểu được. Giáo Hạ đại khai viên giải, Tông Môn đại triệt đại ngộ. Tịnh Độ tông, pháp môn niệm Phật của chúng ta, đạt được lý nhất tâm bất loạn, trong suốt hai ngàn năm nay không có được mấy người, vô cùng khó có được. Cho nên chúng ta phải hiểu rõ sự việc này, gọi là giải ngộ. Người giải ngộ thì nhiều, người chứng ngộ quá ít. Sau khi giải ngộ, hầu như không có ai không niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, ngay cả Thiền Tông cũng không ngoại lệ. Đại Sư Vĩnh Minh Diên Thọ là người dẫn đầu, Ngài là người đại triệt đại ngộ ở trong Thiền Tông, sau đó chuyển sang Tịnh Độ Tông, trở thành Tổ sư của Tịnh Độ tông, chuyên niệm A Di Đà Phật, làm ra một tấm gương tốt nhất cho chúng ta. Người trong Thiền Tông niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ rất nhiều, trong Giáo Hạ cũng không ít. Cho nên mới khẳng định rằng, Tịnh Tông là phương pháp đáng tin nhất để thành tựu cho người trong thời kỳ Mạt Pháp, vạn người tu vạn người đi. Lý sự trong đây đều phải hiểu, không được hoài nghi, nghiêm túc nỗ lực mà học tập cho tốt.

Hôm nay, thời gian đã hết rồi, chúng tôi chỉ có thể giảng đến đây.

A DI ĐÀ PHẬT!

Giảng đường Nhân Ái Hoà Bình

HỌC PHẬT VẤN ĐÁP

Giảng ngày 24 tháng 8 năm 2007

HÒA THƯỢNG TỊNH KHÔNG

TRẢ LỜI CÂU HỎI CỦA ĐỒNG TU HỒNG KÔNG

Tại: Hiệp hội Giáo dục Phật Đà Hồng Kông.

TẬP 9

